

Bilag IV.

Hovedbestyrelsen for Den danske
Sagførerforening.

Da Forslaget til Lov om Rettens Pleje var til Behandling paa Rigsdagen i Foraaret 1914, fik Landstingets Udvalg fra Domstolene og det juridiske Fakultet tilstillet Erklæringer, der udtalte Ønsket om Fremme af Lovforslaget som en Forbedring af den tidligere vedtagne Reform.

Retsreformens heldige Gennemførelse vil imidlertid bero ikke blot paa Videnskabens og Domstolenes, men i fuldt saa højt Maal paa Sagførerstandens Tilslutning. Den forandrede Procesform stiller store Krav til Sagførerne, og der vil fordres betydelige Ofre i Tid og Arbejde fra Standens Medlemmer, naar Reformen skal føres ud i Livet. Men ogsaa Sagførerstanden har Blikket aabent for, at den nuværende Tilstand med en Retsreform, der er vedtaget, men alligevel ikke træder i Kraft, i Længden umuliggør enhver friere Udvikling af Retslivet, og i fuld Erkendelse af de væsentlige Forbedringer, som det Rigsdagen i Foraaret 1914 foreliggende Lovforslag i mange Retninger indeholdt, vilde Sagførerstanden for saa vidt have kunnet slutte sig til det af Domstolene og Fakultetet udtalte Ønske om dets Fremme.

Retsreformens Betydning for hele vort Retsliv vil imidlertid i høj Grad forringes, hvis man ikke samtidig stopper op for den Sammenblanding af Dommere- og Sagfører-Gerning, som nu finder Sted gennem Retsbetjentfuldmægtigenes private Sagførervirksomhed. Ja, saaledes som Reformen tænktes gennemført, vilde denne uheldige Side ved vort Retsvæsen vel endog snarest komme til at træde stærkere frem. Den nuværende Tilstand, hvorefter juridiske Embedsmænd — Dommere og Retsbetjentfuldmægtige — ikke blot er Embedsmænd, men ogsaa Sagførere eller interesserede i Sagførergerning, staar i uløselig Strid med selve Grundprincipperne for en tidssvarende og betryggende Retsordning. Der maa her kræves et Enten—Eller. Man kan ikke have Embedsmænd, der driver Sagførerpraksis uden at have Sagførerpligter, og som tilmed i deres private Forretningsforhold overfor Publikum drager Fordel af den Autoritet, der udelukkende tilkommer dem i deres Embedsvirksomhed og alene er tillagt dem i det offentlige Interesse. Det er en Plet paa Retsordenen, og det en Plet, som ingen er nærmere til at forlange fjernet end netop Sagførerne.

Vil man gøre Regning paa, at Sagførerstanden skal gaa til de Opgaver, som Retsreformen paalægger den, med Iver og Interesse — og hvad det vil betyde, naar Retsreformen skal føres ud i det praktiske Retsliv, kan vanskelig anslaaes for højt —, maa man derfor nødvendigvis tage Hensyn til de Ændringer til den med Retsreformen forbundne Lønningslov, der foresloges i Landstingsudvalget (jfr. Rigsdagstidende 1913—14, B. Sp. 2843 ff.), og som i øvrigt i alt væsentligt stemmede med Regeringens eget Lovforslag fra 1910. Overfor de Betæneligheder af pekuniær Art, som de øvrige Medlemmer af Udvalget gav Udtryk Sp. 2816, maa det være os tilladt at fremhæve ikke blot, at Merudgiften efter de i 1910 anstillede Beregninger ingeniunde vilde være uoverkommelig, men